

BASÍLICA
SANTA
MARIA
DEL PI

AHIR,
AVUI,
DEMÀ

Num.

818

18
abril
2021

Un pas important

Lluís Ramis, rector

Amb data d'11 de gener de 2021, el papa Francesc ha publicat un "motu proprio", "**Spiritus Domini**", pel qual ha modificat el cànon 230.1 del codi de dret canònic que limitava l'accés al ministeri instituït de lector i acòlit als homes, permetent amb aquest canvi que les dones també puguin ser instituïdes en aquests ministeris.

El papa, en aquest "motu proprio" recorda que l'Esperit de Jesucrist distribueix als membres del Poble de Déu els dons que permeten a cadascú, de manera diferent, contribuir a la construcció de l'Església i a l'anunci de l'Evangelí. Aquests carismes, anomenats "ministeris", poden ser reconeguts públicament i instituïts per l'Església, i es posen a disposició de la comunitat i de la seva missió de manera estable.

En alguns casos aquesta contribució ministerial té el seu origen en un sacrament específic com és el cas del sacrament de l'Orde. Altres tasques, al llarg de la història, han estat instituïdes en l'Església i confiades a través d'un ritus litúrgic no sacramental als fidels, en virtut d'una forma peculiar de l'exercici del sacerdoci comú que té el seu origen en el baptisme, per ajudar als bisbes, preveres i diaques.

El papa sant Pau VI l'any 1972 va regular per un altre "motu proprio" la recepció dels "ministeris laicals" que precedia com a preparació a la recepció del sacrament de l'Orde, encara que en teoria aquests ministeris es podien conferir a altres fidels idonis del sexe masculí.

Algunes assemblees del Sínode dels Bisbes havien evidenciat la necessitat d'aprofundir doctrinalment en el tema.

Acceptant aquestes recomanacions, s'ha portat a terme en els darrers anys una elaboració doctrinal que ha posat de relleu com determinats ministeris instituïts per l'Església tenen com a fonament la condició comú de ser batejats i el sacerdoci comú real rebut en el sagrament del Baptisme, que són essencialment diferents del ministeri ordenat rebut en el sagrament de l'Orde. En estar els ministeris laicals basats en el sagrament del Baptisme, poden ser confiats a tots els fidels idonis, siguin del sexe masculí o femení.

I què vol dir tot això? perquè fins ara ja vèiem a dones que feien les lectures o d'acòlites a les misses.

Doncs que tots els que no eren lectors o acòlits instituïts eren persones que feien un servei de manera puntual, sense tenir un encàrrec especial. A partir d'ara hi podrà haver homes i també dones que hagin rebut aquest encàrrec mitjançant el ritu d'institució pertinent.

Caldrà veure com s'implementa tot això perquè segurament implicarà un mínim de preparació prèvia. Com que fins ara els únics que rebien aquests ministeris eren els que es preparaven pel sacerdoci o pel diaconat permanent, la formació que rebien ja els preparava per a fer-ho.

Aquest canvi en el codi de dret canònic suposa un avanç en el paper de la dona a l'Església i ens hem de felicitar per això.

VIQUIPÈDIA
L'enciclopèdia lliure

Un "**motu proprio**" és un document de l'Església Catòlica emanat pel Papa per la seva pròpia iniciativa i amb la seva pròpia autoritat. El primer "**motu proprio**" de la història va ser promulgat per Innocenci VIII el 1484. Se sol tractar de documents breus, que afecten qüestions concretes; els documents papals de tipus jurídic i contingut més ampli (normalment, també de major longitud) reben el nom de **Constitució apostòlica**. Els documents doctrinals s'anomenen **Encíclicles**.

Diada de Sant Jordi

El proper dia de Sant Jordi, des de les 9 del matí, els nois i noies de l'Esplai, posaran la seva tradicional parada de venda de roses a benefici de les Colònies. **Ajudem-los!!**

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 6. Pare de tots nosaltres.

Continuem el nostre recorregut per aprendre sempre millor a pregar com Jesús ens ha ensenyat. Hem de resar tal com Ell ens va ensenyar a fer-ho.

Ell va dir: quan pregueu, entreu en el silenci de la vostra habitació, retireu-vos del món i adreceu-vos a Déu anomenant-lo “Pare!”. Jesús vol que els seus deixebles no siguin com els hipòcrites que preguen estant drets en les places per ser admirats per la gent (cf. Mt 6,5). Jesús no vol hipocresia. La veritable oració és la que es fa en el secret de la consciència, del cor: inescrutable, visible només per a Déu. Jo i Déu. Defuig de la falsedat: amb Déu és impossible fingir. És impossible, davant de Déu no hi ha cap truc possible, Déu ens coneix així, nus en la consciència, i no es pot fingir. A l’arrel del diàleg amb Déu hi ha un diàleg silenciós, com l’encreuament de les mirades entre dues persones que s’estimen: l’home i Déu es miren i això és la pregària. Mirar Déu i deixar-se mirar per Déu: això és pregar. “Però, pare, jo no dic paraules...”. Mira Déu i deixa’t mirar per Ell: és una pregària, una bonica pregària!

Tot i així, tot i que la pregària del deixeble és completament confidencial, mai queda reduïda a l’intimisme. En el secret de la consciència, el cristià no deixa el món fora de la porta de la seva habitació, sinó que porta en el cor les persones i les situacions, els problemes, tantes coses, les porto totes en la pregària.

Hi ha una absència impressionant en el text del “Pare nostre”. Si us pregunto a vosaltres quina és l’absència important en el text del “Pare nostre”? no serà fàcil de respondre. Falta una paraula. Penseu tots: què falta en el “Pare nostre”? Penseu, què falta? Una paraula. Una paraula que en el nostre temps –però potser sempre– tots tenen en gran consideració. Quina és la paraula que falta en el “Pare nostre” que resem cada dia? Per estalviar temps us la diré jo: falta la paraula “jo”. Mai es diu “jo”. Jesús ens ensenya a pregar tenint en primer lloc als llavis el “Tu”, perquè la pregària cristiana és diàleg: “que sigui santificat el teu nom, vingui el teu regne, faci’s la teva voluntat”. No el meu nom, el meu regne, la meua voluntat. No Jo, no està bé. I després passa al “nosaltres”. Tota la segona part del “Pare nostre” fa servir la primera persona del plural: “dona’ns el nostre pa de cada dia, perdona’ns a nosaltres els nostres deutes, no ens deixis caure en la temptació, deslliura’ns del mal”. Fins i tots les preguntes humanes més bàsiques per a l’home –com la de tenir menjar per saciar la fam– estan totes en plural. En la pregària cristiana, ningú demana el pa per a si mateix: dona’m el pa d’avui, no, dona’ns, ho demana per a tots, per a tots els pobres del món. No hem d’oblidar això, falta la paraula “jo”. Es prega amb el tu i amb el nosaltres. És un bon ensenyament de Jesús, no ho oblideu.

Per què? Perquè no hi ha espai per a l’individualisme en el diàleg amb Déu. No hi ha ostentació dels propis problemes com si nosaltres fóssim els únics en el món que els tenim. No hi ha pregària adreçada a Déu que no sigui la pregària d’una comunitat de germans i germanes, el nosaltres: som la comunitat, som germans i germanes, som un poble que prega, “nosaltres”. Una vegada el capellà d’una presó em va fer una pregunta: “Digui’m, pare, quina és la paraula contrària al ‘jo’?”. I jo, ingenu, vaig dir: “Tu”. “Això és l’inici de la guerra. La paraula contrària a ‘jo’ és ‘nosaltres’, on hi ha pau, tots junts”. És una bona lliçó que vaig rebre d’aquell sacerdot.

En la pregària, un cristià porta totes les dificultats de la gent que viu al seu costat: quan s'acaba la tarda, explica a Déu els dolors que has trobat en aquell dia; posa davant Seu totes les cares, amics i també enemics; no els allunyis com si fossin distraccions perilloses. Si un no s'adona que al voltant seu hi ha tanta gent que pateix, si no es compadeix de les llàgrimes dels pobres, si està satisfet de tot, això vol dir que el seu cor... com és? Marcit? No, pitjor: és de pedra. En aquest cas convé demanar al Senyor que ens toqui amb el seu Esperit i entendreixi el nostre cor: "Entendreix, Senyor, el meu cor". És una preciosa oració: "Senyor, entendreix el meu cor, perquè pugui comprendre i fer-me càrrec de tots els problemes, tots els dolors dels altres". Crist no va passar insensible a les misèries del món: cada vegada que veia una soledat, un dolor al cos o en l'esperit, experimentava un sentit fort de compassió, com les entranyes d'una mare. Aquest "sentir compassió" –no oblidem aquesta expressió tan cristiana: sentir compassió– és una de les paraules-clau de l'Evangeli: és el que empeny el bon samarità a acostar-se al ferit a la carretera, en contrast amb els altres que tenen el cor dur.

Ens podem preguntar: quan prego, m'obro al crit de tantes persones properes i llunyanes? O potser penso en la pregària com una mena d'anestèsia, per estar més tranquil? Faig la pregunta i que cadascú es respongui. En aquest cas seria víctima d'un terrible malentès. Per descomptat, la meua pregària ja no seria una pregària cristiana. Perquè aquell "nosaltres", que Jesús ens ha ensenyat, m'impedeix estar en pau tot sol, i em fa sentir responsable dels meus germans i germanes.

Hi ha homes que aparentment no busquen Déu, però Jesús ens fa pregar també per ells, perquè Déu cerca per sobre de tot aquestes persones. Jesús no ha vingut pels que estan bons, sinó pels malalts, pels pecadors (cf. Lc 5,31) –és a dir per tots, perquè qui es pensa que està sa, en realitat no ho està. Si treballem per la justícia, no ens sentim millors que els altres: el Pare fa que el seu sol surti sobre els bons i sobre els dolents (cf. Mt 5,45). El Pare ens estima a tots! Aprenquem de Déu a ser bons per a tothom, al contrari de nosaltres que només volem ser bons per alguns, per als que ens cauen bé.

Germans i germanes, sants i pecadors, siguem tots germans estimats pel mateix Pare. I, al vespre de la vida, serem jutjats per l'amor. Sobre com hem estimat. No un amor només sentimental, sinó compassiu i concret, segons la regla de l'Evangeli –no l'oblideu!–: «Tot el que heu fet a un d'aquests germans meus més petits, m'ho heu fet a mi» (Mt 25,40). Així ho diu el Senyor. Gràcies.

*Catequesi del Papa Francesc i traducció de Josep M. Torrents.
Publicat a Catalunya Religió.*

Horari actual de misses

DIES FEINERS
19:00 a la Capella de la Sang

DISSABTES
19:00 a la Basílica

DIUMENGES
12:00 a la Basílica

On som?

BASÍLICA
Plaça del Pi, 7
SAGRISTIA I DESPATX
Plaça del Pi, 7

08002, Barcelona
Tel. 93 318 47 43

info@basilicadelpi.cat
www.basilicadelpi.cat

Despatx parroquial

El despatx parroquial és l'indret d'acollida de la parroquia.

Per gestions administratives relacionades amb els sagraments, demaneu cita trucant al 93 318 47 43 o escriviu un e-mail a:

despatx.santamariadelpi@gmail.com